

வேதாகமத்தின் அதிகாரமுடைமை

நமது பாடம் ஏறக்குறைய முடிவடைந்துள்ளது. இது வரையிலும் நாம் வேதாகமத்தின் ஏவுதல் பெற்ற தன்மையையே வலியுறுத்தினோம், ஆனால் ஏவுதல் என்ற உண்மையானது இந்தப் புத்தகத்தின் அதிகாரமுடைமையின் கீழாக இருக்கின்றது. ஆகவே இந்தக் கடைசிப் பாடம் அந்த அதிகாரமுடைமையை வலியுறுத்தும்.

“திருவசனத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்”

ரோமாபுரியில் இருந்த மாமர்ட்டைன் சிறையில் இருந்து பவுலினால் விடுக்கப்பட்ட கட்டளையைக் காட்டிலும் அதிகம் மாண்புமிக்கது வேறு எதுவும் இல்லை. சவிசேஷத்தின்படி அவர் பெற்ற மகனும், கடல் கடந்து, எபேசு நகரில் இருந்தவருமான தீமோத்தேயுவுக்கு அவர் கட்டளையிட்டார். அவர் (பவுல்) அறுபத்தியேழு வயதுடையவராகவும், ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தம்மை “பவுலாகிய நான் முதிர் வயதுள்ளவன்” (பிலேமோன் 8) என்று விவரித்தவராகவும் இருந்தார். அந்த முதிய மனிதரின் சாரத்தில் இயேசுவினுடைய அச்சடையாளங்கள் இருந்தன (கலா. 6:17). அந்த அச்சடையாளங்களில், தீமோத்தேயுவின் சொந்த ஊரான லீஸ்த்தீராவில் பவுல் கல்லெறியுண்டபோது பட்ட காயங்களின் தழும்புகளும் உள்ளடங்கியிருக்கும் என்பது நிச்சயமாகும், அவைகளை அந்த இளைஞர் (தீமோத்தேயு) நன்கு அறிவார் (அப். 14:19; 2 தீமோ. 3:11).

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காரணத்தினால் அப்போஸ்தலர், தீமோத்தேயு வந்து தன்னைப் பார்க்கும்படி விரும்பினார். அவரது மரண தண்டனையிலிருந்து (அவரைக் காக்கக்கூடிய) மறு வேண்டுகோள் விடுப்பதென்பது சாத்தியமற்றதாக இருந்தது.¹ மரண தண்டனை வசந்த காலத்தில் தரப்படுவதாக தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருந்தது, பவுலின் கடைசிக் குளிர் காலமானது குளிர்ந்த, ஈரமான சிறையறையில் கழிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. சிறைக் கைதிகள் தங்கள் நண்பர்களிடம் இருந்து கிடைக்கும் உதவியைச் சார்ந்திருந்தார்கள் (2 தீமோ. 1:16, 17), மற்றும் பவுல் துரோவாவில் கார்ப்பு என்பவரிடத்தில் விட்டு வந்திருந்த மேலங்கியும்

(2 தீமோ. 4:13) அவருக்குத் தேவைப்பட்டது. இது கிரேக்க மொழியில் *phailones* என்றும் ஆங்கிலத்தில் *hooded Coat* என்று அழைக்கப்படும். ஆகையால் அவர், தீமோத்தேயுவுக்கு “மாரிக்காலத்துக்கு முன் நீ வந்து சேரும்படி ஜாக்கிரதைப்படு” (2 தீமோ. 4:21) என்று புத்தி கூறினார்.

இருந்தாலும், தீமோத்தேயுவை அவர் தம்மிடத்திற்கு வரவழைக்க விருப்பம் கொண்டிருந்ததன் முக்கிய நோக்கம், அந்த இளைஞரின் இருதயத்தில் சில விஷயங்களை இன்னும் ஆழமாய்ப் பதிய வைப்பதற்கேயாகும். தமது நம்பிக்கைக்குரிய ஆதரவாளரைத் தாம் முகமுகமாய்க் காண்போம் என்று அப்போஸ்தலர் நிச்சயமாய் அறிய முடியாதிருந்தமையால், அந்த ஊழியக்காரரின் ஆத்துமாவில் “திருவசனத்தைப் பிரசங்கியுங்கள்” என்று தாம் இட விரும்பிய முத்திரையுடன் நிருபத்தை எழுதினார்.

“திருவசனத்தைப் பிரசங்கம் பண்ணு” (2 தீமோ. 4:2) என்று எளிமையாக எழுதியதே பவுலுக்கு மிகவும் விநயமானதாய் இருந்திருக்கும். ஆத்துமாக்களின் இரட்சிப்புக்காக ஆழமான ஏக்கம் கொண்ட, தண்டனைச் சிறைக் கைதியொருவரிடமிருந்து வந்ததும், அவர் அதிகமாய்ச் சார்ந்திருந்த ஒரு இளம் ஊழியக்காரருக்குச் செலுத்தப்பட்டதுமான இம்மூன்று வார்த்தைகள் வினயத் தன்மையைக் கூட்டியிருக்கும். பவுல், தாம் இந்தக் கட்டளையை “தேவனுடைய சந்திதானத்திலே” (1 தீமோ. 6:13) இருவதாகத் தீமோத்தேயுவுக்குக் கூறியதன் மூலம் இதை இன்னும் ஆழ்ந்த முக்கியத்துவமுள்ளதாக்கினார். பின்பு அவர், கிறிஸ்து ஒளியில் (கிரேக்கம்: *epiphaneia*), வாழ்வோர் மரித்தோர் யாவரையும் நியாயந்தீர்க்கும் தம் இராஜ்யத்தின் நிறைவான ராஜரீக கடமையை நிறைவேற்றுவார் என்றும் கூறினார். “திருவசனத்தைப் பிரசங்கம் பண்ணு” என்ற கட்டளையைக் கொடுக்கும் முன், பவுல் அந்த எபேசு நகரத்தின் பிரசங்கியாரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்குத் தம்மால் முடிந்த யாவற்றையும் கூறியிருந்தார்.

“திருவசனம்” என்பதன் அர்த்தம்

கட்டளையானது (கிரேக்கம்: *keruxon ton logon*, “தகவலை பிரகடனம் செய், செய்தியை அறிவி, வசனத்தைப் பிரசங்கி” என்று அர்த்தம்) எபேசுவில் கொடுக்கப்பட்டு, தீமோத்தேயுவால் வாசிக்கப்பட்ட பொழுது, அவரது மனதில் உண்டான கருத்து என்ன? *keruxon ton logon* என்ற வார்த்தைகளை தீமோத்தேயு வாசித்த பொழுது அவருக்குள் ஆழப்பதிந்தது என்ன? அவசரமாய் பிரசங்கிக்கப்பட வேண்டிய “திரு வசனம்” என்னவாய் இருந்தது - என்னவாய் இருக்கின்றது?

படைப்பு மற்றும் பாதுகாத்தலின் வசனம்?

அகிலம் முழுவதையும் ஆரம்பித்து வைத்த வார்த்தையானது வல்லமையுள்ளது: “விசுவாசத்தினாலே நாம் உலகங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையினால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும், இவ்விதமாய், காணப் படுகிறவைகள் தோன்றப்படுகிறவைகளால் உண்டாகவில்லையென்று

அறிந்திருக்கிறோம்” (எபி. 11:3). தேவனுடைய சிருஷ்டிக்கும் வார்த்தைதான் தண்ணீரிலிருந்து பூமியை உண்டாக்கி மற்றும் வானங்களையும் சிருஷ்டித்தது (2 பேது. 3:5). “கர்த்தருடைய வார்த்தையினால் வானங்களும், அவருடைய வாயின் சுவாசத்தினால் அவைகளின் சர்வசேனையும் உண்டாக்கப்பட்டது... அவர் சொல்ல ஆகும், அவர் கட்டளையிட நிற்கும்” (சங். 33:6-9).

தேவனுடைய மொழிதலில் குடிகொண்டிருந்த பெலனானது படைப்பின் தொடக்கத்தை விளைவித்தது என்ற கருத்தானது அவர் சர்வத்தையும் “தம்முடைய வல்லமையுள்ள வசனத்தினாலே” (எபி. 1:3) தாங்குபவராய் இருப்பதில் இன்னமும் காணப்பட முடியும். இப்பொழுது இருக்கிற வானங்களும் பூமியும் “அந்த வார்த்தையினாலேயே” (2 பேது. 3:7) அக்கினிக்கு இரையாக வைக்கப்பட்டு நியாயத்தீர்ப்பின் நாள் வரைக்கும் காக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது படைப்பு மற்றும் பாதுகாப்பின் வசனமானது பெலமுள்ளதாயிருந்த போதிலும், பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு இட்ட கட்டளையில் தேவனுடைய வசனத்தின் அந்த அம்சத்தைப் பற்றி விவாதித்ததாகக் குறிப்பிடுதல் எதுவும் இல்லை.

பிதாக்களுக்குத் தரப்பட்ட வசனம்?

தேவனுடைய வசனமானது, ஆதாம், காயீன், நோவா, ஆபிரகாம் மற்றும் பல பிதாக்களுக்குத் தரப்பட்டது (ஆதி. 2:16; 4:12; 6:14; 12:1). தீமோத்தேயு இதை அறிந்திருந்தார் (2 தீமோ. 3:15), ஆனால் வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதியபோது தம் கண்ணோக்கில் பழைய ஏற்பாட்டுக் கூற்றுக்கள் எதையாவது கொண்டிருந்தார் என்பதற்கான ஆதாரம் எதுவும் இல்லை.

இஸ்ரவேலுக்குத் தரப்பட்ட வசனம்?

தேவனுடைய வசனமானது பயப்படக் கூடிய வழிமுறையில், அசையும் சீனாய் மலையின் உச்சியில் இருந்து கீழே சமவெளியில் இருந்த இஸ்ரவேலின் திரளான கூட்டத்தாருக்கு இடிமுழக்கம் போலத் தரப்பட்டது (யாத். 20:1-19). பின்னாளில், தேவன் தாம் வாயினால் கூறியவைகளைத் தமது விரல்களைக் கொண்டு இரண்டு கற்பலகைகளில் எழுதினார் (யாத். 31:18; 34:28, 29). அத்துடன், மற்ற பிரமாணங்களைப் பற்றிய ஒரு புத்தகத்தை அவர் மோசேயிடத்தில் (அவர் எழுதிக் கொள்ளும்படி) வாய்மொழியாக உரைத்தார் (யாத். 24:4; எபி. 9:19). கற்பலகைகள் மற்றும் புத்தகம் ஆகிய இரண்டிலுமே கர்த்தருடைய வசனம் அடங்கியிருந்தது (யாத். 35:3). மோசே மலையிலிருந்து கீழே கொண்டு வந்தது எதுவோ, அதுவே எபிரெய வாழ்க்கை முறைக்கான அதிகாரமுடையதாக, இரத்தத்தினால் அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாக இருந்தது. அதனுடன் ஒன்றையும் கூட்டவும் கூடாது, அதில் ஒன்றும் குறைக்கவும் கூடாது (உபா. 4:2). கர்த்தருடைய வசனமான மோசேயின் பிரமாணத்தை அவமதித்தவன் மரிக்க வேண்டியதாயிருந்தது (எபி. 10:28). மோசே மூலம் தேவன் தந்த வசனமான பிரமாணத்தில் எழுதியவற்றைத் தவிர

மற்றவைகளைப் பேசத் துணிபவன் எவனும் தேவனுடைய சத்தியம் இல்லாதது பேசுபவனாய் இருந்தான். இருந்தாலும், நியாயப்பிரமாணத்தில் கர்த்தருடைய வசனம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்த போதிலும், பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குக் கட்டளை கொடுக்கையில் அந்த பிரமாணத்தைத் தம் மனதில் கொண்டிருந்ததற்கான சுட்டிக்காட்டுதல் எதுவும் இல்லை.

நபராக ஆன வசனம்?

அது போலவே, பவுலின் கட்டளையில் Logos என்ற வார்த்தையின் குறிப்பிட்ட அர்த்தமாக யோவான் 1:1ல் உள்ளதும் தோன்றுவதில்லை: “ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது.” யோவான் 1:1ல் உள்ள அந்த வார்த்தை யானது “மாம்சமாகி ... நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணின” (யோவா. 1:14). இயேசுகிறிஸ்துவே அன்றி வேறு எவரும் அல்ல. தீமோத்தேயு கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்பது உண்மையாய் இருக்கையில் (அப். 8:5ஐக் காணவும்), 2 தீமோத்தேயு 4:2ன் “திருவசனம்” என்பது தீமோத்தேயு அறிவிக்க வேண்டிய கிறிஸ்துவைப் பற்றிய தகவல் அல்லது செய்தியாக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது. அவர் “வார்த்தையாகிய” இயேசுவைப் பற்றிய “திருவசனத்தை”ப் பிரசங்கிக்க வேண்டியதாய் இருந்தது.

“திருவசனத்தை”ப் பற்றிய வார்த்தை

இராஜ்யத்தின் வசனம்

கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் என்ற வகையில் பவுலும் தீமோத்தேயுவும், இயேசு பிரசங்கித்தவற்றையே பிரசங்கிப்பார்கள். மாற்கு 2:2ல், இயேசு “வசனத்தைப்” போதித்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இயேசுவின் செய்தியானது “இராஜ்யத்தின் வசனமாயிருந்தது” (மத். 13:19). தேவன் என்றென்றைக்கும் அழியாத ஒரு இராஜ்யத்தை எழும்பப் பண்ணுவார் என்ற தானியேலின் முன்னுரைத்தல் (தானி. 2:44) இயேசுவுக்குப் பழக்கப்பட்டதாயிருந்தது; அந்த இராஜ்யத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவே அவர் பரலோகத்தை விட்டு வந்திருந்தார். “சத்தியத்தைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்க நான் பிறந்தேன்; இதற்காகவே இந்த உலகத்தில் வந்தேன்” (யோவா. 18:37). “காலம் நிறைவேறிற்று, தேவனுடைய இராஜ்யம் சமீபமாயிற்று” (மாற். 1:15) என்று அவர் அறிவித்தார். அதன்படியே அவர் பலஸ்தீன நாட்டின் பகுதிகள் முழுவதிலும் மூன்று ஆண்டளவாகப் பயணம் செய்து, “அவர்களுடைய ஜெப ஆலயங்களில் உபதேசித்து, இராஜ்யத்தின் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து” (மத். 4:23) வந்தார். கி.பி. 29ல் இயேசு, “... இங்கே நிற்கிறவர்களில் சிலர் தேவனுடைய இராஜ்யம் பலத்தோடே வருவதைக் காணுமுன், மரணத்தை ருசி பார்ப்பதில்லை” (மாற். 9:1) என்று முன்னுரைக்குமளவுக்கு, இராஜ்யமானது உடனடியாக வருவதாயிருந்தது. இயேசுவின் சொந்த ஊழியக்கால கட்டத்தில் (கி.பி. 27-30)

உண்மையில் ஒரு தயாரிப்பு விதத்தில் மக்கள் இயேசு மற்றும் யோவான் ஆகியோரின் போதனையின்படி முழுக்காட்டப்பட்டவர்கள் (மத். 3:1-6; யோவா. 4:1, 2), இராஜ்யத்தில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் (லூக். 16:16). அவர்கள் ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் மறுபடியும் பிறந்து (யோவா. 3:5), கர்த்தருக்கு ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் (லூக். 1:17). இருந்தாலும், உண்மை அர்த்தத்தில்/கருத்தில், இயேசு பரலோகத்திற்கு எழுந்து சென்று தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் அமர்ந்து, வானத்திலும் பூமியிலும் சகல அதிகாரத்தையும் பெறும் வரையில் (மத். 28:18; அப். 2:29, 30) இராஜ்யமானது உண்மையில் நிலை நாட்டப்படவில்லை.

இயேசுவால் பிரசங்கிக்கப்பட்ட இராஜ்யமானது தனிச் சிறப்பான தன்மையுடையதாய் இருந்தது. அது இவ்வுலகத்திற்குரியதாயிராமல், பரலோகத்திற்குரியதாய் இருந்தது (யோவா. 18:36; மத். 4:17): “பரலோக இராஜ்யம் சமீபித்திருக்கிறது.” அதன் பலமானது இரும்பு ஆயுதங்களில் அல்ல ஆனால் அன்பின் வலிமையிலேயே இருந்தன (மத். 5:44). அதன் தோற்ற அமைப்பானது மேட்டிமையல்ல ஆனால் தாழ்மை என்பதாக இருந்தது (மத். 5:5). அது வாங்குவதை/பெறுவதை அல்ல ஆனால் கொடுப்பதையே வலியுறுத்தியது (மத். 10:8). அது காணக்கூடியதோ அல்லது தொட்டு உணரக் கூடியதோ அல்ல, ஆனால் மனிதர்களுடைய இருதயங்களில் வாழக் கூடியதாகும் (லூக். 17:21; யோவா. 18:36ஐக் காணவும்). கிருபை, சமாதானம் மற்றும் நீதி ஆகியவைகளே அதன் கொள்கைகள் ஆகும் (மத். 5:3-9). உண்மையிலேயே அது இவ்வுலக வாழ்வுக்குப் பின்வரும் பரலோக இராஜ்யத்தின் ஒரு முன் சவையாகும்.

இயேசு பரத்துக்கேறிய பிறகு வந்த முதல் பெந்தெகொஸ்தே நாளான்று இராஜ்யம் நிலைவரப்படுவதற்கான சரியான காலம் என்று குறிப்பால் கூறப்பட்டது. அந்த நாளில் புதிதாக முடி சூட்டப்பட்ட அரசரானவர் இப்பொழுது பரலோகத்தில் தம் பிதாவினால் “ஆனந்த தைலத்தை”க் கொண்டு அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டார் (எபி. 1:9). அவரின் முடி சூட்டுதலுக்குப் பிறகு அவர் செய்த முதல் ராஜரிகச் செயல் அவரது தூதர்களான அப்போஸ்தலர்கள் அரச அதிகாரத்துடன் தரித்துக் கொள்வதற்கென்று அவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியை அனுப்பியதேயாகும் (அப். 2:33; 2 கொரி. 5:20). பிறகு அந்தத் தூதர்கள், ரோமாபுரியில் அரசாளும் பூமிக்குரிய அரசரைத் தவிர, “இயேசு என்னும் வேறொரு இராஜா” (அப். 17:7) இருப்பதாகப் பூமியின் கடைசி பரியந்தம் அறிவித்தார்கள். உயர்த்தப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பற்றிய “வசனத்தை” (அப். 2:41) எங்கெல்லாம் பாவிசுள் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக் கொண்டார் களோ, அங்கெல்லாம் அவர்கள் முழுக்காட்டப்பட்டார்கள். ஆயிரக்கணக் கானவர்கள் “வசனத்தினால்” ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு (யாக். 1:18; 1 பேது. 1:23, 24ஐக் காணவும்), ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் தாங்கள் பிறப்பிக்கப்படுவதை நிறைவு செய்வதற்காகத் தண்ணீருள்ள இடங்களை நோக்கி வழி நடத்தப்பட்டார்கள் (யோவா. 3:5).

“வசனம்” பிரசங்கிக்கப்பட்ட பொழுதெல்லாம், “இராஜ்யத்தின் நற்செய்தியாகிய” (அப். 8:12) கிறிஸ்துவே பிரசங்கிக்கப்பட்டார் (அப். 8:5). முழுகுதலின் போது, பாவிசுள் இருளின் அதிகாரத்தினின்று விடுதலையாகி தேவனுடைய அன்பின் குமாரனுடைய இராஜ்யத்திற்கு உட்படுத்தப் பட்டார்கள் (கொலோ. 1:13). இந்தப் பூமியில் (கிறிஸ்துவின்) இராஜ்யத்திற்கென்று உண்மை நிறைந்த ஊழியம் செய்யும் போது, பல உபத்திரவங்களுக்குப்பின், அவர்கள் இதைவிடச் சிறந்த உலகமான “தேவனுடைய இராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிப்பது” உறுதிப்படுத்தப்படும் (அப். 14:22). இவ்விதமாக, இயேசுவினால் அறிவிக்கப்பட்ட இராஜ்யத்தின் வசனமே (மத். 13:19) தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் கட்டளையிட்ட பொழுது, அவரது (பவுலின்) சிந்தையில் இருந்தது. அந்த இராஜ்யத்துடன் தொடர்புடைய ஒவ்வொன்றும் தீமோத்தேயுவின் பிரசங்கத்தில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.

புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள்

இராஜாவால் அனுப்பப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியானவர், மத்தேயு, யோவான் மற்றும் பேதுரு போன்ற அப்போஸ்தலர்களைச் சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் வழி நடத்தினார் (யோவா. 16:13). ஆவியானவர், மாற்கு, லூக்கா, யாக்கோபு மற்றும் யூதா போன்ற தீர்க்கதரிசிகளையும் ஏவினார் (அப். 13:1, 2), மற்றும் அவர் பவுலை அவர் பேசிய (1 கொரி. 2:13) மற்றும் எழுதிய குறைந்தபட்சம் பன்னிரண்டு புத்தகங்களின் (1 கொரி. 14:37) வார்த்தைகளிலும் அவரை வழி நடத்தினார். பவுலிடத்திலிருந்து தீமோத்தேயு தமக்குக் கட்டளையை பெற்றுக் கொண்ட வேளையில் (யோவானின் எழுத்துக்கள் தவிர) இவை யாவும் நிறைவேற்றப் பட்டிருந்தால், அந்த இளம் மனிதர் பிரசங்கிக்கும்படியாக ஏராளமான தகவல்கள் கொண்ட எழுதப்பட்ட “வசனம்” அவருக்கு இருந்தது. நடைமுறைப்படி பேசுவதென்றால், கி.பி. சுமார் 96ம் ஆண்டளவில் “வசனம்” என்பது புதிய ஏற்பாட்டின் வடிவில் கிடைத்து; அதிலிருந்து சுவிசேஷ ஊழியர்கள் தங்கள் பிரசங்க விஷயங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள ஏதுவாய் இருந்தது.

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் புத்தகத்துடனோ (வெளி. 22:18, 19) அல்லது எஞ்சியுள்ள இருபத்தியேழு புத்தகங்களுடனோ ஒன்றையாவது கூட்டவோ அல்லது அவைகளிலிருந்து ஒன்றையாவது குறைக்கவோ அஞ்சுகின்ற தேவமனிதரிடத்தில் சரியான எண்ணப்போக்கு காணப் படுகின்றது. அவர் கிறிஸ்துவின் உபதேசத்திற்கு அப்பால் செல்லாதிருக்கத் தீர்மானம் செய்கின்றார் (2 யோவா. 9-11). “கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தை” கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்தைப் பற்றிய அர்த்தம் என்ற வகையில் விளக்கம் கொடுப்பவர் எவரும் கூட இந்தப் புத்தகங்களின் போதனையை இன்னமும் கட்டுப்படுத்துகின்றவராய் இருக்கின்றார். கிறிஸ்துவின் தெய்வீகமானது அவரது அதிகாரத்தில் உள்ளடங்கியுள்ளதாலும் (மத். 28:18; 1 பேது. 3:22), அவர் அப்போஸ்தலர்கள் கட்டும்படியும் கட்டவிழ்க்கும்படியும் தமது அதிகாரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்ததாலும் (மத். 16:19; 18:18) இது

உண்மையாய் உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டின் ஒவ்வொரு புத்தகத்தையும் அப்போஸ்தலர்(களில் ஒருவர்) எழுதியுள்ளார் அல்லது ஆதரித்துச் சம்மதித்திருக்கின்றார். கட்டுவதற்கு அல்லது கட்டவிழ்ப்பதற்கான அவர்களது அதிகாரம் அவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் காணப்படுகின்றது, அவைகளுக்குப் புறம்பேயோ எவ்வித அதிகாரமுடையதும் கிடையாது. அப்போஸ்தலர்களின் உபதேசத்தைப் புறக்கணித்தல் என்பது (அப். 2:42) கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தைப் புறக்கணிப்பதாகும் (லூக். 10:16; 1 யோவா. 4:6). அவர்களின் வசனம் கிறிஸ்துவின் வசனமாகின்றது, அவரது வசனமே நியாயத்தீர்ப்பின் வசனமாகின்றது (யோவா. 12:48).²

நியாயத்தீர்ப்பின் நாளின் போது வேதாகமத்தின் புத்தகங்களே நமது ஆத்துமாக்களை நியாயநீர்க்கப் பயன் படுத்தப்படும் என்று இதன் தொடர்ச்சியாகக் கூறப்படுகின்றது (வெளி. 20:12ஐக் காணவும்). அவைகளில் இருந்துதான் மரித்தோர் தங்கள் கிரியைகளுக்குத் தக்கதாக நியாயநீர்க்கப்படுவார்கள். வானமும் பூமியும் ஒழிந்து போகும், ஆனால் வேதாகமத்தின் புத்தகங்கள் அழிக்க முடியாதவைகளாய் இருக்கின்றன (மத். 24:35). இராஜ்யத்தின் குடிமக்களுக்குப் பக்திவிருத்தியூட்டவும், பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட அனைவருக்குள்ளும் அவர்களுக்குச் சுதந்தரத்தைக் கொடுக்கவும் (அப். 20:32) தெய்வீகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இந்த இருபத்தியேழு புத்தகங்களில் “அவருடைய கிருபையுள்ள வசனம்” (அப். 20:32) இன்றைய நாட்களில் அடங்கியுள்ளது, இவற்றைத் தவிர வேறு எவற்றிலும் அல்லது இவைகளை விடக் குறைவானவற்றிலும் இது அடங்கியிருக்கவில்லை.

வசனத்தைப் பிரசங்கிப்பதில் உள்ளடங்கியுள்ள பாடக் கருத்துக்கள்

இருபத்தியேழு புத்தகங்களுமே “தேவனால் ஏவப்பட்டவை” (2 தீமோ. 3:16) என்ற தகுதியுடையவைகளாய் இருப்பதால், அவைகளில் கூறப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பாடக் கருத்தும், தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும், எந்த நற்கிரியையும் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப் படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது. பிரயோஜனமானவைகளில் ஒன்றையும் மறைத்து வைக்கவில்லை என்று சுத்த/நல்மனச் சாட்சியுடன் தம் ஊழியத்தின் முடிவில் ஒரு பிரசங்கியாரால் கூற முடிந்தால், அவர் பாக்கியவான் ஆவார். உண்மையுள்ள பிரசங்கியார் தேவனுடைய ஆலோசனையில் ஒன்றையும் மறைத்து வைக்காமல் எல்லாவற்றையும் அறிவிப்பதினால், எல்லாருடைய இரத்தப் பழிக்கும் நீங்கி சுத்தமாய் இருக்கின்றார் (அப். 20:20-27).

வேதாகமத்தின் ஏவுதல்

இந்த பாடம் முழுவதிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளபடி, வேதாகமத்தின் தெய்வீக ஏவுதல் என்பது வேதாகமத்தில் உள்ளடங்கிய பாடக் கருத்துக்களில் ஒன்றாகவும், இன்றைய நாட்களில் வசனத்தைப் பிரசங்கிப்பதை அவசரத் தேவையாக வலியுறுத்துவதாகவும் உள்ளது. வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் அல்லது ஜான் மில்ட்டனின் உரைநடைகள் அல்லது ஆல்ஃபிரட் டென்னிஸனின் கவிதைகள் ஆகியவற்றை விட இதன் ஏவுதலானது உயர் தரமானதாய் இராவிட்டால், வேதாகமம் முற்றிலும் மனிதனால் ஏற்பட்ட ஒரு புத்தகமாகி விடும், அதை அதிகாரமுடையதாகப் பிரசங்கிக்க முடியாது. “மனிதனுடைய வழி அவனாலே ஆகிறதல்ல” (எரே.10:23) என்பதால், மனிதனில் இருந்து வேதாகமம் வந்திருந்தால், அது மனித குலத்தை முற்றிலும் அநாதரவான நிலைமையிலேயே விட்டிருக்கும். வேதாகமம் “ஒருவரின் கால்களுக்குத் தீபமும் [அவரது] பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது” (சங். 119:105). இது முற்றிலும் மனித வெளிச்சமாய் இருந்தால், பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளின் அறுபத்தியாறு புத்தகங்களும் நம்பிக்கைக்குத் தகுதியான வழிகாட்டியென்று ஒருவர் தைரியமாய்ச் சரணடைய வேண்டியதாகும்.

இப்புத்தகத்தை இருக்கச் செய்வதற்குச் சமார் நாற்பது மனித எழுத்தாளர்கள் உதவி செய்திருந்தாலும், அந்த எழுத்தாளர்கள் தங்கள் எழுத்துப் பணியில் மேற்பார்வையிடப்பட்டு, பரிசுத்த ஆவியானவரால் தாங்கப்பட்டார்கள் (2 பேது. 1:21). KJV மற்றும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் 2 பேதுரு 1:20ல் உள்ள “வேதத்திலுள்ள எந்தத் தீர்க்கதரிசனமும் சுயதோற்றமான பொருளையுடையதாயிராது ...” என்ற வசனமானது ஒருவர் வசனப்பகுதிக்குத் தம் சுய விளக்கத்தைத் தரக் கூடாது என்று அர்த்தப்படுத்துவதாகத் தவறான விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். அவர்கள் இதைப் போதிக்கும் பொழுதே, அவர்கள் எதைச் செய்யக் கூடாது என்று கூறுகின்றார்களோ, அதை அவர்களே செய்கின்றார்கள். உண்மை என்னவென்றால், ஒவ்வொரு போதகரும் தாம் கலந்துரையாடுகின்ற எந்தவொரு வேதவசனப் பகுதிக்கும் தம் சொந்த விளக்கத்தைக் கொடுக்கின்றார் - அவர் அவ்வாறே செய்ய வேண்டியதாய் இருக்கின்றது.

என்றாவும் அவருடைய சக போதகர்களும் தேவ வசனத்தை “புருஷரும், ஸ்திரீகளும் கேட்டு அறியத் தக்கதாக” (நெகே. 8:2) வாசித்தார்கள்; “அவர்கள் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணப் புஸ்தகத்தை தீர்க்கமாக வாசித்து, அர்த்தஞ் சொல்லி, வாசித்ததை அவர்களுக்கு விளங்கப் பண்ணினார்கள்” (நெகே. 8:8). போதகர்கள் விளக்கம் சொல்வதைத் தவிர்க்க முடியாது. அவர்கள் சரியான விளக்கம் தருவதில் கவனமாய் இருக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் வேதவசனங்களை அவர்கள் “தங்களின் சொந்த மற்றும் பிறரது - அழிவுக்கு”ப் புரட்டி விடக்கூடும் (2 பேது. 3:16). பிரிவினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகப் பலர் “தேவ வசனத்தைத் தந்திரமாகக்” கையாளுகின்றார்கள் (2 கொரி. 4:2). “அநேகரைப் போல, நாங்கள் தேவ வசனத்தைக் கலப்பாய்ப் பேசாமல்” (2 கொரி. 2:17) என்று பவுல் கூறினார். இந்த வசனமானது (2 பேது. 1:20) “வேதவசனங்கள் எவர்

ஒருவரின் தனிப்பட்ட முடிவின்படியாக விளக்கம் தரப்படக் கூடாதென்று தெளிவாய்க் காட்டுகின்றன”³ என்று கூறி ரோமன் கத்தோலிக்கர்களும் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். அவர்களுடைய உரிமைக் கட்டளையின்படி, ரோமன் கத்தோலிக்க சபையின் அலுவலக ரீதியான விளக்கம் தருதல் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படுகின்றது.

பேதுரு உண்மையிலேயே என்ன கூறினார்? அவர், வேதவசனப் பகுதிகளின் அர்த்தங்களை ஆராய்வது பற்றிப் பேசவில்லை, ஆனால் வேதவசனங்கள் எப்படி வந்தன என்பது பற்றிப் பேசினார். அவைகள் (வேதவசனங்கள்) எழுத்தாளர்களின் சொந்த சிந்தனையில் தோன்றியிருந்தவைகள் அல்ல (தகவலை அவர் தம் சொந்தத்தில் கட்டவிழ்க்கவில்லை [கிரேக்கம்: *epilulis*]). எந்த ஒரு வேதவசனமும், எந்தக் காலத்திலும் அதை எழுதியவரின் சொந்த சித்தத்தில் இருந்து வந்தது அல்ல; மாறாக, மனிதர்கள் அவைகளை எழுதுவதில் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வழிநடத்தப்பட்டார்கள். ஆகையால், வேதவசனங்களின் தெய்வீக ஏவுதலானது எந்த மனித மூல ஆதாரத்திற்கும் எதிர்ப்பானது என்று பேதுரு நினைத்தார். பேதுரு வேதாகமத்தைத் தனிச் சிறப்பான இடத்தில் வைத்தார். அது ஒரு புத்தகம் மட்டுமல்ல; அது புத்தகங்களுக்கெல்லாம் புத்தகமாக இருக்கின்றது. வேதாகமம் இவ்விதமாய்ப் புரிந்து கொள்ளப்படும்போது மட்டுமே அது தனது உரிமை நிறைந்த இடத்தைப் பெறுவதுடன், மனிதர்களின் இருதயங்களில் தனது வல்லமையை செலுத்தவும் முடியும்.

“வேதவாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப் பட்டிருக்கின்றது” (கிரேக்கம்: *theopneustos*) என்ற பவுலின் அறிவிப்பு மிக முக்கியமான இன்னொரு வசனப் பகுதியாகும். மனித எழுத்துக்கள் மனிதரால் சுவாசிக்க(ஏற்படுத்த)ப் பட்டவைகளாகும் (கிரேக்கம்: *anthropneustos*). வேதவசனங்கள் “அருளுப்பட்டவை” என்ற மொழி பெயர்ப்பானது விரும்பத் தக்க சிலவற்றை விட்டுச் செல்கின்றது. இலத்தீன் மொழியில் “inspire” என்பது “உட்சுவாசித்தல்” என்று அர்த்தமாகின்றது. இறந்து போன புத்தகங்களின் ஒரு தொகுதிக்குள்ளாக தேவன் சுவாசிக்கவில்லை, ஆனால் தேவனுடைய சுவாசத்தினாலே இப்புத்தகங்கள் ஏற்பட்டன: அவைகள் தேவனால் அருளப்பட்டன. வேறுபடுத்தி ஒப்பிடும் வழிமுறையில் காணுகையில், உயிரற்ற களி மண்ணால் ஆன உடலில் தேவன் தம் உயிர் மூச்சைக் கொடுத்தபோது, ஆதாம் உயிர் வாழத் தொடங்கினார்; இவ்வழி முறையில் வேதாகமம் உயிர் பெறவில்லை. தேவன் தமது உயிர் மூச்சைக் கொடுத்து ஜீவனும் வல்லமையுள்ளதுமாக்குவதற்கு உயிரற்ற புத்தகங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. மாறாக தேவன் தமது பரிசுத்த ஆவியானவரை அனுப்பி, அவர் இவைகளை ஏற்படுத்திய பொழுது இந்தப் புத்தகங்கள் ஜீவனும் வல்லமையுள்ளவைகளுமாயின. வேதாகமம் “ஏவுதல் பெற்றது” (*inspired*) என்பது (2 தீமோ. 3:16; தமிழில் இது “அருளப்பட்டிருக்கிறது” என்றுள்ளது) *theopneustos* என்பதன் மிகச் சரியான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல.

உயர்ந்த ஒரு தளத்தில், வேதாகமத்தின் ஏவுதல் (*inspiration* என்ற

போதுமாயிராத வார்த்தையைப் பயன்படுத்த) என்பது தேவன் சுவாசித்ததாக உள்ளது. சவிசேஷப் பிரசங்கியார்கள் தங்கள் பிரசங்கத்தைக் கேட்பவர்களின் இருதயங்களில் தேவன் எழுதிய புத்தகம் என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதினால் பரிசுத்த ஊழியம் ஒன்றைச் செய்கின்றார்கள். வேதாகம எழுத்தாளர் ஒருவர், “கர்த்தருடைய ஆவியானவர் என்னைக் கொண்டு பேசினார்; அவருடைய வசனம் என்னுடைய நாவில் இருந்தது” (2 சாமு. 23:2) என்று கூறினார்.

தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமான ஒரு தேவன்

வசனத்தின் ஊழியர் ஒவ்வொருவரும் கலந்துரையாடக் கூடிய சிலாக்கியம் பெற்றுள்ள மாபெரும் பாடக் கருத்துக்களில் இன்னொன்று, தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமான ஒரு தேவன் என்ற உபதேசம் ஆகும். அகிலத்தின் பின்னால் வல்லமையுள்ள சிருஷ்டிக்கும் சக்தி இருப்பது மட்டுமின்றி, அந்தச் சக்தியானது ஒரு நபரில் வாசமாய் இருக்கின்றது. “காதை உண்டாக்கினவர் கேளாரோ? கண்ணை உருவாக்கினவர் காணாரோ?” (சங். 94:9). மனித உடல் தோற்றத்தை உருவாக்கினவர் தெய்வீக நபருக்குக் குறைந்தவராய் இருக்க முடியாது. அவர் சிந்திக்கின்றார் (ஏசா. 55:8); அவர் அறிகின்றார் (யாத். 3:7); அவர் நினைவுகூருகின்றார் (யாத். 6:5); அவர் அன்புகூருகின்றார் (யோவா. 3:16); அவர் கோபம் கொள்ள முடியும் (சங். 103:9). அவர் இவ்வகையான மனிதப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர் மாம்சத்திலும் எலும்பிலும் ஆன சரீரம் கொண்டவராய் இருப்பதில்லை (லூக். 24:39). அவர் ஆவியாய் இருக்கின்றார் (யோவா. 4:24) மற்றும், அவர் மரணத்திற்கு உட்பட்டவர் அல்ல (1 தீமோ. 1:17; 6:16). ஜீவனை விரும்பி, கல்லறைக்குள்ளேயே அழிந்து ஒன்றுமில்லாமல் போவதை விரும்பாதிருக்கின்றவர், தம்மைப் படைத்தவரே (பிர. 12:1) தமது நித்திய மீட்பராய் இருப்பது பற்றி அகம் மகிழ்கின்றார் (1 தீமோ. 1:1). மதிப்பை உணர்ந்த அழியக் கூடியவர் தம் ஆத்துமாவின் ஆழத்தில் இருந்து, “இருந்தவரும் இருக்கிறவரும் வருகிறவருமாகிய சர்வவல்லமையுள்ள தேவனாகிய கர்த்தர் பரிசுத்தர் பரிசுத்தர் பரிசுத்தர்” (வெளி. 4:8) என்று பாட வேண்டும். வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும் ஒருவர், தம் பிரசங்கத்தைக் கேட்பவர்களுக்கு அவர்களின் பரலோக பிதாவைக் கிட்டிச் சேரவும், அவருடன் அவர்கள் என்றென்றும் வாழும்படி செய்யவும் அதிகக் கருத்துக்களைப் பெற்றுள்ளார்.

தேவனுடைய குமாரன்

தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுலின் கட்டளையைச் செயல்படுத்துகின்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட முக்கிய பாடக் கருத்துக்களில் ஒன்றாக இருப்பது, மனிதர்களை, மனிதர்களின் குமாரர்களை விட இணக்கமான மற்றும் அருள் பொழியும் உதடுகள் உள்ளவருமாக (சங். 45:2) இருப்பவரைக் காணும்படி அனுமதிப்பதேயாகும். இவரில்தான் பிதா மிகவும் பிரியமாய் இருந்து அவரில் அன்புகூருகின்றார் (மத். 3:17). இயேசுவின் தெய்வீகத்திற்கான ஆதாரமானது, அவரது பிறப்புக்கு

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட பழைய ஏற்பாட்டின் முன்னுரைத்தல்களின் நிறைவேற்றங்களில் இருந்து (அப். 17:2, 3) முதலாவதாக வருகின்றது.⁴ இணையற்ற அவரது பிரசங்கங்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன், கேட்டவர்களைத் திகைப்படையச் செய்தன (மத். 13:54), மற்றும் அவற்றிற்குச் சமமானவை தோன்றியிருக்க வில்லை; அவரது தன்னலமற்ற தன்மை; அவரது சுயவெறுப்பு; அவரது இரக்கமுள்ள இருதயம்; பெண்கள், பிள்ளைகள், பாவிக்கள், புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் மேல் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை - ஆகிய இந்தப் பண்புகள் மற்றும் இன்னும் அதிகமானவைகளும் கூட, இயேசுவை “விலையேறப் பெற்ற” (1 பேது. 2:6, 7) ஒருவராக உணரக் காரணமாய் இருக்க வேண்டும். தாழ்மையான இந்த நசரேயர் எவ்வளவு அதிகமாய்ப் பிரசங்கிக்கப்படுகின்றாரோ, அவ்வளவு அதிகமாக, மக்கள் “இயேசுவில் பாவ சஞ்சலத்தை நீக்கப் பிராண சிநேகிதருண்டே” என்று கூறுகின்றார்கள்.

இரட்சிப்பின் திட்டம்

வேதாகமத்தின் ஏவுதல், ஆத்திகம் மற்றும் இயேசுவின் தெய்வீகம் என்ற அஸ்திபாரக் கற்களை ஒரு பிரசங்கியார் எவ்வளவு உறுதியாகப் போட்டிருந்த போதிலும், சவிசேஷத்தின்படியான இரட்சிப்பின் திட்டத்தை அவர் முன் வைக்காதிருந்தால், அவர் தம் நேரத்தை வீணாக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஒருவர் தம் பாவங்களில் இருந்து இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறியாவிட்டால், ஆவியினால் ஏவப்பட்ட வேதாகமம், தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமான தேவன் மற்றும் இயேசு என்ற தெய்வீக மனிதர் ஆகியோர் பற்றி அறிவதில் பயன் ஒன்றும் இல்லை. இரட்சிக்கவே இயேசு உலகத்திற்கு வந்தார் (லூக். 19:10; 1 தீமோ. 1:15), ஆனால் அவர் நிபந்தனையின்றி இரட்சிக்க மாட்டார் (லூக். 6:46). பெரும்பாலான மக்கள் இழந்து போகப்படுவார்கள் என்பதால் (மத். 7:13, 14), ஆத்துமாக்களை நேசிக்கின்ற பிரசங்கியார், பாவிக்களுக்கு அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்ய வேண்டும் என்று காண்பிக்க எப்பொழுதும் கவனத்துடன் இருப்பார்.

இரட்சிப்புக்கான ஐந்து படிகள் கொண்ட திட்டத்தைப் புறக்குறிப்பிடுவது சட்டமுறைமையை உண்டாக்குவதாகும் என்று சிலர் கண்டனம் செய்கின்றார்கள், ஆனால் அவர்கள், ஆத்துமாக்களின் இரட்சிப்பில் உதவியாய் இருப்பதில்லை. மக்களில் சிலர் தங்கள் வாயினால் மட்டும் அறிக்கை செய்கின்றார்கள் என்பதும், சிலர் முழுக்காட்டப்படுகையில் நனைந்து மட்டும் செல்கின்றார்கள் என்பது உண்மையே. இருந்தாலும் தேவன் தம்மால் (மனிதர்கள்) ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கு மனிதர்களால் இந்த ஐந்து படிகளால் ஆன கீழ்ப்படிதல் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்கின்றார். இயேசுவே இரட்சிப்பின் திட்டமாய் இருக்கின்றார் என்று சிலர் கூறுகையில், அவர்கள் அந்தச் சொற்றொடரைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இயேசு வழியாய் இருக்கின்றார், மற்றும் இவ்விதமாக அவர், தேவனுடைய

திட்டத்தில் முக்கிய பாத்திரமாய் இருக்கின்றார் (யோவா. 14:6); ஆனால் இயேசு மட்டும் தனியாக எவர் ஒருவரையும் இரட்சிக்க மாட்டார். விசுவாசமாயிருப்பவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டென்றும், விசுவாசியாதவர்கள் மேல் தேவ கோபம் நிலைநிற்கும் (யோவா. 3:36) என்றும் (இரட்சிப்பின்) திட்டமானது குறிப்பிடுகின்றது. கீழ்ப்படி கிறவர்களுக்கே அவர் இரட்சிப்பை அருளுவார் (எபி. 5:9), மற்றும் கீழ்ப்படிதல் என்பது படிப்படியான செயல் முறையாகும்.

பிரசங்கிக்கப்படும் வசனத்தைக் கேட்பதில் விருப்பம் என்பதே முதல் படியாய் உள்ளது, ஏனெனில் சில மக்கள் மந்தமாகக் கேட்கும் காதுகள் உடையவர்களாய் (மத். 13:15) ஒருபொழுதும் இரட்சிக்கப்படாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். “கேட்கிறதற்குக் காதுள்ளவன் கேட்கக் கடவன்” (மத். 13:9) தங்கள் காதுகளை மூடிக் கொள்பவர்களை இயேசுவின் வல்லமையும் கூட இரட்சிக்காது (அப். 7:57).

இயேசுவின் செய்தியைப் பற்றி இருதயத்தில் கொள்ளும் நம்பிக்கை, இம்மானுவேல் (என்றால்) தேவன் நம்மோடு இருக்கின்றார், ஒரு சகோதரனைக் காட்டிலும் அதிகமாய் ஓட்டி உறவாடும் நண்பராய் இருக்கின்றார் என்ற உண்மையான விசுவாசமே இரண்டாவது படியாய் உள்ளது (அப். 16:31; யோவா. 20:30, 31). கிறிஸ்தவரையோ (யாக். 2:24) அல்லது கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களையோ (யோவா. 12:42) “விசுவாசம் மட்டும்” ஒருபொழுதும் இரட்சித்ததில்லை. இரண்டாவது படி இன்றியமையாததாகும் (யோவா. 8:24) ஆனால் அது மட்டும் தனித்திருந்தால் அது அவிசுவாசத்தை விட மோசமானதாய் இருக்கும்.

இருதயத்தில் உள்ளதை வாயினால் அறிக்கையிடுதல் என்பது மூன்றாவது படியாய் உள்ளது: “இயேசு கிறிஸ்துவைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று விசுவாசிக்கிறேன்” (அப். 8:37; 1 யோவா. 4:15; மத். 16:16ஐக் காணவும்). பாவியொருவர் “நல்ல அறிக்கை” (1 தீமோ. 6:12) செய்யும் பொழுது, இயேசு அந்தப் பாவியின் பெயரைப் பிதாவினிடத்தில் அறிக்கை செய்வதாக (மத். 10:32) வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கின்றார். உண்மையான விசுவாசிகள் தங்கள் வாயினால் கர்த்தராகிய இயேசுவை அறிக்கை செய்ய (ரோமர் 10:9, 10) வெட்கப்படுவதும் இல்லை (மாற். 8:38), பயப்படுவதும் இல்லை (யோவா. 12:42).

மனந்திரும்புதல் என்று வழக்கமாய் அழைக்கப்படும் செயலான, ஒருவரின் சிந்தையில் ஏற்படும் மாற்றமே நான்காவது படியாய் உள்ளது. இது ஒருவர் இயேசுவில் கொண்டுள்ள தம் புதிய விசுவாசத்தினால் விளையச் செய்கின்ற சிந்தனையின் திருப்பம் ஆகும். அவர் (பணத்தின் மீதோ, விக்ரிகரங்களின் மீதோ, அல்லது முகமதின் மீதோ கொண்டிருந்த) தம்முடைய முந்தைய பற்றுக்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்து இயேசுவைத் தமது வாழ்வின் கர்த்தராக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்கின்றார். தேவனுக்கேற்ற துக்கத்தினால் மனந்திரும்புதல் உண்டாக்கப்படுகின்றது (2 கொரி. 7:10); இது மனதின் மாற்றமாகும் (கிரேக்கம்: *metanoia*), இதைத் தொடர்ந்து மனந்திரும்புதலுக்கேற்ற கனிகள் வருகின்றன (மத். 3:8). இதுவே வேதாகமத்தில் உள்ள மிகக் கடினமான கட்டளையாகும்.⁵

மனஸ்தாபம் எதுவும் இன்றியே கூட ஒருவர் விசுவாசமுள்ளவராய் இருக்கலாம் என்பது, இரட்சிப்பின் திட்டத்தில் மனந்திரும்புதல் என்பது ஒரு தனியான படியாக இருக்கின்ற உண்மையிலிருந்தே தெளிவாகின்றது (யாக். 2:18-20). பிசாசுகள் விசுவாசிக்கின்றன, ஆனால் அவைகள் தங்கள் சிந்தைகளையோ அல்லது நடக்கைகளையோ மாற்றிக் கொள்வதில்லை: அவைகள் மனந்திரும்புவதில்லை. “மனந்திரும்புதல்” என்ற வார்த்தையானது (“repent” என்ற ஆங்கில வார்த்தையானது) (“வருத்தம் நிறைந்திருத்தல்” என்ற அர்த்தம் தரும் *repenitene* என்ற இலத்தீன் வார்த்தையில் இருந்து வந்ததாகும்) பரிசுத்த ஆவியானவரால் பயன்படுத்தப்பட்ட வார்த்தையினுடைய நல்ல மொழியாக்கமல்ல (கிரேக்கம்: *metanoeson* “மனதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துதல், திருப்பப்பட்ட மன இலக்குகள்”). உண்மையான மனந்திரும்புதலாகிய *metanoia*வை ஏற்படுத்த, வருத்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஒன்று அவசியமாகின்றது.

தண்ணீருக்குள் முழுக்காட்டப்படுதல் என்பது (அப். 10:47, 48) ஐந்தாவது படியாய் உள்ளது. ஞானஸ்நானம் என்பது தன்னிலே மதிப்புடையதல்ல, அது சரீரத்தின் அழுக்கைக் கூட நீக்குவதில்லை (1 பேது. 3:21). இருந்தாலும், தேவனுடைய திட்டத்தில் இது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இது கிறிஸ்துவுக்குள்ளே அல்லது புறம்பே இருப்பவற்றிற்கிடையில் உள்ள (கலா. 3:27), கிறிஸ்துவின் சரீரத்திற்குள் அல்லது சரீரத்திற்கு வெளியே இருப்பவற்றிற்கு இடையில் உள்ள (1 கொரி. 12:13) வேறுபாடு ஆகும். ஞானஸ்நானம் இல்லையென்றால் பாவமன்னிப்பு இல்லை (அப். 2:38), ஆனாலும் இக்கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதினால் ஆத்துமா சுத்திக்கரிக்கப்படுகின்றது (1 பேது. 1:22). முழுக்குதல் இன்றி ஒருவர் (தம்) புதிய பிறப்பை நிறைவு செய்வதில்லை (யோவா. 3:5). இந்த மறுஜென்ம முழுக்கானது (கீத்து 3:5) இருதயத்தில் இருந்து வெளிக் கிளம்ப வேண்டும் (ரோமர் 6:17); இல்லையென்றால் இது ஒரு மாய்மாலமான சட்டக் கோட்பாடாகவும், வெறுமையான முழுக்குதலுமாகவே இருக்கும். இது உலகையும் சபையையும் பிரிக்கும் கோடாகும். இது இருளின் அதிகாரத்தினின்றும் விடுதலையாகி தேவனுடைய அன்பின் குமாரனுடைய இராஜ்யத்திற்கு உட்படுதல் ஆகும் (கொலோ. 1:13). கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் கொண்டவர்கள் எவரும் முழுக்காட்டப்படும் வரையிலும் உண்ணவும் குடிக்கவும் கூட நேரம் எடுத்துக் கொண்டதாக எடுத்துக்காட்டு எதுவும் நடப்புகளில் காண்பிக்கப்படாதிருப்பதென்பது ஞானஸ்நானம் அவ்வளவு முக்கியமானது என்று உணர்த்துவதாய் உள்ளது. ஒருவர் விசுவாசியான உடனே, அது நள்ளிரவாய் இருந்த போதிலும் அதே வேளையில் ஞானஸ்நானம் தரப்பட்டது (அப். 16:33). கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல, பாவிக்களே ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். ஞானஸ்நானமே மக்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆக்கியது.

இரட்சிப்பின் திட்டத்தில் பாவிக்களுக்கான ஐந்து படிகளும் அவர்களின் தகுதிகளின் செயல்கள் அல்ல. அவர்கள் தங்களின் இரட்சிப்பை ஈட்டிக் கொள்வதில்லை. இயேசுவின் இரத்தம் மட்டுமே பாவங்களைக் கழுவிக்களைகின்றது (வெளி. 1:6; 5:9, 10), ஆனால் பாவியொருவர் கீழ்ப்படிதலின்

(அப். 22:16ஐக் காணவும்) ஐந்து படிகளையும் நிறைவேற்றுகின்ற வரையிலும் அந்த இரத்தமானது பாவங்களைக் கழுவிக்களைவதில்லை. படிப்படியான இந்தத் திட்டத்தை இழிவு படுத்துகின்ற அல்லது இந்த ஐந்து படிகளில் எதையாவது விட்டு விடுகின்ற பிரசங்கியார்கள் தேவனுடைய ஆலோசனை முழுவதையும் அறிவிக்காமல், மக்களை அழிவுக்கு வழி நடத்துகின்றார்கள்.

சபை

கி.பி. 62ம் ஆண்டளவில் பவுல் எபேசுவில் இருந்த சபைக்கு நிருபம் ஒன்று எழுதினார். அந்த நிருபமானது உயர்வானதாக மதிக்கப்பட்டு, ஆழ்ந்த பாதுகாப்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். நிச்சயமாகவே அது சபையின் நூலகம் போன்ற ஒரு இடத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்து, கி.பி. 63ல் அங்கு உள்ளூர்ப் பிரசங்கியாராய் இருப்பதற்கு தீமோத்தேயு வந்தபோது அவர் படிப்பதற்கென்று அது அங்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த நிருபத்தைப் படிக்கும் எவரொருவரும் சபையானது தேவனுடைய மதிப்பீட்டில் மிக முக்கியமானதென்று முடிவு செய்வார். சபை என்பது கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியாய் இருக்கும்படி (எபே. 5:25, 26) நித்திய காலம் தொடங்கி திட்டமிடப்பட்ட நிறுவனமாகும் என்று பவுலின் வார்த்தைகள் அதைச் சித்தரிக்கின்றன (எபே. 3:11). அந்த நிருபத்தைப் படித்த பிறகு, வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்த தீமோத்தேயு போன்ற பிரசங்கியார்களின் உள்ளங்களில் கிறிஸ்துவின் சபையைப் பெரிதாக்கிக் கூறும் சிந்தனைகள் வழிந்தோடும். வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும் எவரும் சபையைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

கிறிஸ்து, தமது சபையை மீட்டுக் கொள்வதற்காக மறுபடியும் வருவதாய் இருப்பதால் (எபே. 5:23), மக்களை நேசிக்கின்ற பிரசங்கியார் ஒருவர், சபைக்காக வாழவும் மரிக்கவும் மற்றவர்களைத் தூண்டுவதற்குத் தன் சக்திக்குட்பட்ட யாவற்றையும் செய்து கொண்டிருப்பார். சபை மட்டுமே இரட்சிப்பளிக்க முடியாது என்பது உண்மையே. இயேசுவே இரட்சகராய் இருக்கின்றார், சபையானது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களின் கூட்டமாகும். நாளுக்கு நாள் இரட்சிப்பின் திட்டத்தில் உள்ள ஐந்து படிகளையும் கீழ்ப்படிதலுடன் நிறைவேற்றும் ஒவ்வொரு பாவியும் இரட்சிக்கப்பட்ட நபராகி, அதே செயல்களைச் செய்திருக்கும் கூட்டத்துடன் (சபையுடன்) கர்த்தரால் சேர்க்கப்படுகின்றார் (அப். 2:47). விசுவாசத்தில் ஊன்றப்பட்டு நிலைபெற்றவர்களாகத் தொடரும் ஒவ்வொருவரும், சவிசேஷத்தின் நம்பிக்கையில் இருந்து அசைக்கப்படாமல் நிலை நிற்கையில், ஒரு நாளில் கர்த்தர் வரும்பொழுது, பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவார்கள் (கொலோ. 1:23).

புதிய ஏற்பாட்டில், இரட்சிக்கப்பட்ட மக்கள் குழுவானது கிறிஸ்துவின் மந்தை (யோவா. 10:16), கிறிஸ்துவின் சரீரம் (கொலோ. 1:18), கிறிஸ்துவின் இராஜ்யம் (கொலோ. 1:13) மற்றும் தேவனுடைய புத்திரர் (கலா. 3:26; ரோமர் 8:29) என்பவற்றுடன் இணைக்கப்படுகின்றார்கள். வேதாகமத்தின் படி பேசுவதென்றால், இருக்கின்ற உண்மையான சபைகளில் (தனித்தனி

உள்ளூர் சபைகள் அல்ல) எண்ணிக்கை என்பது உலகம் முழுவதிலும் உள்ள “கிறிஸ்துவின் மந்தைகள்” மற்றும் “கிறிஸ்துவின் சரீரங்கள்” மற்றும் “கிறிஸ்துவின் இராஜ்யங்கள்” மற்றும் “தேவனுடைய குடும்பங்கள்” ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கையே ஆகும். கர்த்தருடைய சபையின் அங்கத்தினர்கள் அநேகர் உலக முழுவதிலும் சிதறியிருக்கிறார்கள், ஆனாலும் ஒரே ஒரு சரீரம் மாத்திரமே இருக்கிறது (1 கொரி. 12:20ஐக் காணவும்).

புதிய ஏற்பாட்டின் சபையானது பெயரற்ற ஒரு நிறுவனம் ஆகும். ஆங்கில வேதாகமத்தில் “church” அல்லது “churches” என்று வருகின்ற 112 இடங்களில், 95 முறைகள் அது “சபை” அல்லது “சபைகள்” என்று மட்டுமே அழைக்கப்படுகின்றது. உரிமைத் தன்மையைச் சித்தரிக்கும் சொற்றொடராகிய “தேவனுடைய சபை” என்று பன்னிரெண்டு முறை அழைக்கப்படுகின்றது. இதே போன்ற சொற்றொடரான “கிறிஸ்துவின் சபையார்” என்பது ஒரு முறை காணப்படுகின்றது. (ரோமர் 16:16). இயேசு ஒருமுறை இதை “என் சபை” (மத். 16:18) என்று அழைத்தார். அதில் உறுப்பினராகும் மக்களை விவரிக்கும் (புறஜாதியாரில் உண்டான, பரிசுத்தவான்கள், முதற்பேறானவர்கள் என்ற சொற்றொடர்கள்) மற்ற மூன்று இடங்களில் வருகின்றன (ரோமர் 16:4; 1 கொரி. 14:33; எபி. 12:23). சபைக்கு எவ்வித/எந்தப் பெயரும் கொடுக்கப் படுவதில்லை. அதற்கு ஒரு பெயரைக் கொடுப்பவர் அதை நாமகரணப்படுத்துகின்றார். தனித்தனி உறுப்பினர்கள் “கிறிஸ்தவர்” என்ற கிறிஸ்துவின் பெயரைத் தரித்துக் கொள்கின்றார்கள் (1 பேது. 4:16), ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் அவரது (கிறிஸ்துவின்) சபையை ஒருக்காலும் கிறிஸ்தவ சபை என்று பெயரிட்டதில்லை. ஒருவன் போதித்தால் தேவனுடைய வாக்கியங்களின்படி போதிக்கக் கடவன் (1 பேது. 4:11). எவரொருவரும் “கிறிஸ்துவின் சபையின் சபைகள்” என்றோ, “கிறிஸ்துவின் சபையின் உள்ளூர் சபை” என்றோ, “கிறிஸ்துவின் சபைப் பிரசங்கியார்கள்” என்றோ அல்லது “நான் ஒரு கிறிஸ்துவின் சபையான்” என்றோ கூறாதிருப்போமாக. “ஒருமனப்பட்டு அவருக்கு ஆராதனை செய்யும்படிக்கு” நாம் “சுத்தமான உதடுகளை”ப் பெறப் பாடுபடுவோம் (செப். 3:9).

ஆராதனை

தேவனுடைய மனிதர் ஆராதனையைப் பற்றிய வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படியான கட்டளையைக் கவனித்துக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். நான்கு வகையான ஆராதனைகள் உள்ளன என்பதை அவர் அறிய வேண்டும்: அறியாமையுள்ள ஆராதனை, வீணான ஆராதனை, சுய இஷ்டமான ஆராதனை மற்றும் உண்மையான ஆராதனை. உருவங்களையும், விக்கிரகங்களையும் வணங்கும் ஒருவர் (அப். 17:22, 23; 1 கொரி. 8:5, 6) அறியாமையில் ஆரதிக்கின்றார். உண்மையான (சரியான) தேவனை வணங்கும் ஒருவர் கூட வீணான ஆராதனையை ஏறெடுப்பவராய் இருக்கலாம் (மத். 15:9). மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாய்ப் பின்பற்றுகையில் அது வீணான ஆராதனையாகின்றது

என்று இயேசு விளக்கப்படுத்தினார். கை கழுவுதல், கால் கழுவுதல், பரிசுத்த தீர்த்தத்தில் விரல்களை நனைத்து சிலுவை அடையாளம் வரைந்து கொள்ளுதல், மரியாள் மற்றும் இயேசுவின் உருவங்கள் முன்பாகப் பணிந்து கொள்ளுதல், சாம்பிராணியை எரித்தல், இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்துதல், நடனமாடுதல் மற்றும் மரியுவானா (கஞ்சாவைப்) புகைத்தல் போன்றவற்றின் மூலம் ஆராதனை செய்யலாம் என்று மக்கள் அனுமானித்துக் கொண்டு வீணாக ஆராதிக்கின்றார்கள். சுய இஷ்டமான ஆராதனை என்பது, குறிப்பிட்ட சில உணவு வகைகளை உறுதியாக விலக்கி வைப்பதும், அல்லது சவுக்கால் அடித்துக் கொள்ளுதல் போன்ற சுயகட்டுப்பாட்டு/ஒழுங்கு முறைப் பழக்கங்களை மேற்கொள்வதும் ஆகும், ஆனால் இது கர்த்தர் விரும்புகின்ற ஆராதனை அல்ல (கொலோ. 2:20-22). உண்மையான ஆராதனை என்பது இரண்டு கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது: சரியான ஆவியிலும், மற்றும் சத்தியத்திலும் அது ஏற்றெடுக்கப்பட வேண்டும் (யோவா. 4:24).

சத்தியத்தின்படியான ஆராதனை என்பது வசனத்தின்படியானதாக இருக்கின்றது (யோவா. 17:17). வசனமானது ஆராதனையில் ஐந்து செயல்களை மட்டுமே வழி வகுத்துள்ளது (அப். 2:42; எபே. 5:19). அவைகள், வசன வாசிப்பு (கொலோ. 4:16), ஒருவர் தம் வருமானத்திலிருந்து கொடுத்தல் (2 கொரி. 9:7), அப்பம் பிட்டுதல் (1 கொரி. 11:23-26), ஜெபம் செய்தல் (1 தீமோ. 2:1) மற்றும் பாடுதல் (எபே. 5:19; எபி. 13:15). சத்தியம் என்பது “சத்திய வசனத்தில் அடங்கியுள்ள ஒன்று” என்பதற்குப் பதில் “உண்மையாய் இருத்தல்” என்று விவரிக்கப்படும் பொழுது, மனிதர்களின் எந்த உபதேசமும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகின்றது! தேவனுடைய உண்மையான போதனைகளை அறியாத ஒருவர் எந்த போதனையையும் உண்மையுடன் பின்பற்றுபவராய் இருக்கலாம். மனிதருடைய உபதேசங்கள் யாவும் வீணான ஆராதனையாய் இருப்பதால் (மத். 15:9), யோவான் 4:24ல் உள்ள “உண்மை” (சத்தியம்) என்ற வார்த்தையானது, சத்திய வசனத்தில் எழுதப்பட்டதாய்க் காணப்படுவதை மட்டுமே குறிப்பிடும் வகையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாயிருக்க வேண்டும் (யோவா. 17:17).

சரியான ஆவியில் ஆராதித்தல் என்பது, வேதவசன வாசிப்பு, அல்லது ஜெபித்தல் அல்லது பாடுதல் (1 கொரி. 14:15) ஆகியவற்றில் உதட்டளவே மட்டுமான ஆராதனையைத் தடை செய்கின்றது (மத். 15:8). கர்த்தருடைய சரீரத்தை நிதானித்து அறியாத ஒருவர், கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்கும் பொழுது சரியான ஆவியில் ஆராதிக்க முடியாது; அதற்குப் பதில் அவர் தமக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பு வரும்படியாகவே போஜன பானம் பண்ணுகின்றார் (1 கொரி. 11:27-29). ஒருவர் தம் இருதயத்தில்/மனதில் நியமித்தபடி பணத்தைக் காணிக்கை கொடாதபோது, அவர் பணத்தைத் தனக்கென்றே வைத்துக் கொள்கின்றார் (2 கொரி. 9:7); அவர் சரியான ஆவியில் ஆராதிப்பதில்லை.

பவுலின் கட்டளைக்கு உண்மையாயிருக்கும் தேவனின் பிரசங்கியார், எந்த ஒரு தெய்வத்திற்கும் மக்கள் ஏற்றெடுக்கும் ஆராதனை ஏற்றுக்

கொள்ளப்படாதது என்றும், உண்மையான தேவனுக்கு ஏற்றெடுக்கப்படும் அங்கீகாரமற்ற ஆராதனை கூட ஏற்றுக் கொள்ளப்படாதது என்றும் மக்களுக்குத் தெளிவாக்க வேண்டும். உண்மையான மற்றும் பொய்யான ஆராதனைக்கு மத்தியில் தேவனே நியாயந்தீர்ப்பார்.

குடும்பம்

“தேவபக்தியுள்ள சந்ததி”க்கான (மல்கி. 2:15) பரிசுத்த பிதாவின் விருப்பமே அவர் ஆதாமுக்கு ஒரு மனைவியையும், ஏவாளுக்கு ஒரு கணவனையும் ஏற்படுத்தக் காரணமாயிற்று, தள்ளிவிடுதலை தேவன் வெறுக்கின்றார் (மல்கி. 2:14-16). மணமக்கள் எந்த அளவு ஒருமைப் பட்டிருக்கின்றார்கள் என்றால், ஒரே ஒரு பாவம் மட்டுமே துணைவரை மாற்ற அனுமதிக்கும் அளவு மோசமானதாகும் என்று தேவனே ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றார் (மத். 19:9). அடித்தல், மதுகுடித்தல், ஒத்துப் போகமுடியாமல் மற்றும் கை விடுதல் போன்றவை கூட இன்னொரு திருமணம் செய்து கொள்ளப் போதுமான காரணம் அல்ல. வசனத்தைப் போதிக்கும்படியான பவுலின் கட்டளைக்கு உண்மையாய் இருக்கும் ஒருவர், வசன ரீதியற்ற திருமணங்களுக்கு மன்னிப்பளிக்கும் நடைமுறையைக் கண்டிப்பார்.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் விபசாரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், ஞானஸ்நானமானது பாவத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தி, அவ்வாழ்க்கையைப் புனிதமாக்குவதில்லை. ஒருவர் வேசித்தனம் செய்ததினால் தள்ளி வைக்கப்பட்டிருந்தால், அவரைத் திருமணம் செய்யும் எந்த ஒரு பெண்ணும் அவருடன் இணைந்து விபசாரம் செய்கிறவளாகவே இருப்பாள். குழந்தைகள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஞானஸ்நானத்திற்கு முன் திருமண வாக்குறுதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பினும், இல்லாவிட்டாலும், அவைகள் திருமணம் பற்றிய தேவனுடைய பிரமாணங்களை மாற்றுவதில்லை. வேசித்தனம் என்பது அக்கினிக் கடலுக்கே தகுதியானதென்று தேவன் முடிவு செய்திருக்கின்றார் (கலா. 5:19, 21; வெளி. 21:8). தேவனுடைய மனிதனாய் இருப்பவர் எந்த ஒரு மனிதனுடைய விருப்பத்திற்கும் பொருந்தும்படி சத்திய வசனத்தை வளைப்பதற்குத் துணிய மாட்டார்.

வைராக்கியம்/பெரும் ஆர்வம்

திருமணம் பற்றிய கர்த்தரின் பிரமாணங்கள், இரட்சிப்பின் திட்டம் மற்றும் உபதேசத்தின் மற்ற ஒவ்வொரு கருத்து ஆகியவற்றை மிகக் கண்டிப்பாக ஒரு பிரசங்கியார் பற்றிக் கொண்டிருந்தாலும், சோம்பேறிக் கிறிஸ்தவர்களைத் தணியாத பேரார்வத்துடன் ஊழியம் செய்யத் தூண்டுவதில் அவர் தவறும் பொழுது வசனத்தைப் பிரசங்கித்தல் என்பதற்கான பவுலின் கட்டளையை அவரால் நிறைவேற்ற முடியாது (1 கொரி. 15:58). வெதுவெதுப்பான கிறிஸ்தவர்களிடத்தில் இயேசுவைப் பாதிக்கக் காரணமாக உள்ள குமட்டல், வயிற்று நோவு ஆகியவை பற்றித் தேவனுடைய மனுஷர் தெளிவாக்க வேண்டும் (வெளி. 3:16). நன்மை செய்ய அறிந்திருந்தும் அதைச் செய்யாமல் போகின்றவருக்கு அது

பாவமாகும் (யாக். 4:17). பேரார்வம் இருந்தும், அறிவில் ஒன்றுமற்ற தன்மையுள்ளவர்கள் நியாயத்தீர்ப்பு நாளின் போது, அறிவிருந்தும், பேரார்வம் இல்லாதிருப்பவர்களைக் காட்டிலும் நன்முறையில் நியாயத்தீர்ப்பு அடைவார்கள் (லூக். 12:47, 48). "... தூங்குகிற நீ விழித்து, மரித்தோரை விட்டு எழுந்திரு" (எபே. 5:14).

முடிவுரை

"திருவசனத்தைப் பிரசங்கி" என்று பவுலினால் தீமோத்தேயுவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதைக் காட்டிலும் முக்கியமான அறைகூவல் ஒருபொழுதும் முன்மொழியப்பட்டதில்லை. நாம் ஒவ்வொருவரும் (1) வசனத்தை விசுவாசிக்கவும், (2) வசனத்திற்குக் கீழ்ப்படியவும், மற்றும் (3) வசனத்தைப் பரப்பவும் தேவன் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவுவாராக!

குறிப்புகள்

¹நீரோவின் அழகிய மறுமனையாட்டியொருத்தியைப் பவுல் மனம் மாறச் செய்தார் என்று கிறிஸோஸ்தம் தரும் விபரங்களை ஒருவர் நம்பினால், சிறப்பாக இவ்விதம் ஆகின்றது. "தெய்வ நிந்தனையான உறவை அவள் தொடர மறுத்த பொழுது, கோபம் மூண்ட சர்வாதிகாரி, அப்போஸ்தலரை மரணத்துக்குத் தீர்வையிட்டதன் மூலம் பழி தீர்த்துக் கொண்டான்" (David Smith, *The Life and Letters of St. Paul*). ²வேதாகமத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையுமே கிறிஸ்துவால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கையில், சிகப்பெழுத்துப் பதிப்பானது, "கிறிஸ்துவின் வசனங்கள் சிகப்பெழுத்தில் உள்ளன" என்ற மனப் பதிவை ஏற்படுத்துகின்றன. ³இது 1568ல் பிளாண்டர்ஸில் இருந்த Douai Collegeன் ஆக்ஸ்போர்டு கல்விமாண்களின் குழுவினால் உண்டாக்கப்பட்ட கத்தோலிக்க மொழிபெயர்ப்பான Douai version என்ற பெயர் கொண்ட வேதாகமத்தின் கருத்துத் தோற்றமாய் உள்ளது. ⁴இவ்வெளியீட்டில் குறிப்பிட்ட சில தீர்க்கதரிசனங்கள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ⁵இந்தச் சிந்தனையானது J.W. மெக்கார்வி அவர்களின், மெக்கார்வியின் பிரசங்கங்கள் என்ற புத்தகத்தில் உள்ள "மனந்திரும்புதல்" என்ற பிரசங்கக் கட்டுரையில் தெளிவாய் உள்ளது.